

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

ในพรรษาเราจะทำอะไร

วันที่ ๓ เดือนหน้าก็จะได้ออกเดินทางไปกรุงเทพฯ อีก อันนั้นกรมประชาสัมพันธ์ร่วมกับสำนักงบประมาณฯ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน กระทรวงการคลัง รวมเป็นเจ้าภาพ ถ่ายทอดทีวีช่อง ๑๑ และสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย อันนี้มีแต่ใหญ่ ๆ รวมกันเป็นเจ้าภาพ แล้วนิมนต์เราไปแสดงธรรม ที่แรกเราบอกเราไม่รับ ที่นี้เขาขอแล้วขอเล่า เขาก็แสดงเหตุผลออกมาทุกอย่าง รวมแล้วมีแต่สำนักงานใหญ่ ๆ เช่น สำนักงบประมาณอะไร ๆ มารวมที่นั่นหมด ตกลงเราก็เลยรับให้ จึงต้องสัปดาห์ไปกรุงเทพฯ อีก ๗ วัน วันที่ ๓ ไปวันที่ ๙ กลับ วันที่ ๓ ไปวันที่ ๔ ก็มีงาน วันที่ ๕ ก็มีเว้นวันที่ ๖ วันที่ ๗ ก็เป็นงานกรมประชาสัมพันธ์ วันที่ ๗ วันที่ ๙ กลับมา ๗ วัน

แทนที่จะมาผาสูกสบายไม่ได้สบายนะ เราว่าจะค่อยลดลงทุกอย่าง มันกลับเพิ่มขึ้นนะเวลานี้ เพิ่มขึ้นเรื่อย การเทศน์ก็เหมือนกัน ยิ่งกระจายออกไปเรื่อย ๆ เราอ่อนลงทุกวัน ๆ แล้ว เราจะไม่เทศน์เหมือนแต่ก่อนจะรับให้เฉพาะจำเป็น ๆ ที่ไหนมันก็เลยจำเป็นไปหมดที่นี้ มาเรื่อย ๆ โอ้ย มันจะตายแล้วนี่ ไปกรุงเทพฯ คราวนี้ก็ตั้งแต่วันที่ ๑ เทศน์ตลอดเลย จนกระทั่งกลับมาไม่ได้หยุดนะ มีว่าง ๒ วัน วันที่ ๖ กับวันที่ ๘ เท่านั้น กรมประชาสัมพันธ์เทศน์วันที่ ๗ ป้าย ๒ โมง เขาจะถ่ายทอดสดทั่วประเทศไทยวันนั้น

วันเทศน์ปฐมฤกษ์นั้นก็เอนไปทางพระมาก เพราะพระเป็นพันแล้วตั้งหน้าตั้งตา มาในงานเพื่อจะได้ฟังธรรม บรรดาพระทั้งหลายไปมีจุดนี้เป็นจุดศูนย์กลางและทราบแล้วว่าเราจะเทศน์ ก็มุ่งหวังต่อการฟังเทศน์ หลักใหญ่อันหนึ่งนะ ถือครูบาอาจารย์เป็นหลักไว้ที่นี้ก็มุ่งหน้ามุ่งตาจะไปฟังเทศน์ เพราะฉะนั้นการเทศน์เราจึงหมุนไปทางพระ ดูเหมือนจะถึง ๗๐% เริ่มต้นก็ขึ้นพระเลยเถียว ไม่ได้มองใครละมองพระเลย คนนี้หนึ่ง โอ้ย มีดแปดทิศเลย คนมากจริง ๆ เต็มหมด แต่เครื่องกระจายเสียงมันทั้งหมด เทศน์เป็นเวลาตั้งชั่วโมง ๑๐ นาที แต่คนมาก ๆ นี้เงียบหมดเลยเหมือนไม่มีคน ได้ยินแต่เสียงเทศน์แว่ว ๆ ๆ ออกกระจายทั่ว เพราะลำโพงมีอยู่ทั่วไป คนก็ตั้งแต่ฟ้าหญิงเล็ก ๆ ลงมา ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ วรราชการต่าง ๆ ไปเต็มหมดเพราะฟ้าหญิงฯ เสด็จ

วันนี้ท่านเหล่านี้จะได้ฟังเทศน์บ้าง แต่เสียดายที่ว่ากำลังและเวลามีน้อยจึงเอนไปทางประชาชนเพียง ๓๐% นอกนั้นมุ่งใส่พระ พระเป็นพัน มีแต่พระกรรมฐานที่มุ่งไปเพื่อฟังอรรถฟังธรรม ประชาชนเขาก็ฟังอยู่เรื่อยของเขา แต่พระนี่ไม่ค่อยได้ฟังจากครู

บาอาจารย์ วันนั้นเห็นไปกันมากมาย เราก็เลยหมุนไปทางพระ เทศน์ดูเหมือนได้ ๗๐% ตั้งแต่ต้นขึ้นเรื่อย ๆ เกี่ยวกับพระ พอสมควรแล้วจึงเอียงมาทางประชาชน เทศน์ให้รู้จักเรื่องราวต่าง ๆ กอดศานาอยู่ไม่ได้เรื่องได้ราว

สรุปทองคำและดอลลาร์ตั้งแต่วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้ทองคำ ๕๘ กิโล ตั้งแต่วันเราออกเดินทางไปกรุงเทพฯวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๒๓ กลับมาเมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๕๘ กิโล ๑๓ บาท ๑ สตางค์ ที่ไปคราวนี้นะ ดอลลาร์ได้ ๕๖,๑๒๖ ดอลลาร์ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๕,๐๕๙ กิโลครึ่ง หรือ ๕ ตันกับ ๕๙ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการมอบแล้วคือวันที่ ๑๑ เมษายนได้ ๑๓๕ กิโล ๓๓ บาท ๖๐ สตางค์ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ เดือนเมษายน ที่มอบทองคำไปเรียบร้อยแล้วนั้นได้ทองคำตามหลังมาอีก ๑๓๕ กิโล ๓๓ บาท ๖๐ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๑๙๕ กิโล รวมทั้งที่เข้าแล้วและยังไม่ได้เข้า รวมทั้งหมดจึงได้ทองคำ ๕,๑๙๕ กิโลหรือ ๕ ตันกับ ๑๙๕ กิโล

ดอลลาร์ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ยังไม่ถึง ๗ ล้านนะ ๖,๘๖๗,๐๐๐ ดอลลาร์ แต่ที่ฝากไว้ทั้งสองบัญชีนี้แสนกว่าแล้ว ไปคราวนี้ได้มากอยู่ ๕๖,๑๒๖ ดอลลาร์ อันนี้เราก็แยกเป็นสองภาค ภาคบัญชีอุดรฯ ภาคบัญชีกรุงเทพฯ ดอลลาร์นี้แยกกันให้เสมอกันไปเรื่อย ๆ เพราะเราเป็นคนแยกเอง ถ้าทางนู้นมากได้อยู่ทางนี้ก็ต่อแบ่งไปทางนู้น ไปอยู่ทางนู้นถ้าได้ทางนู้นมากก็ต้องแบ่งมาทางนี้ให้เสมอกันไปเรื่อย ๆ ดอลลาร์เราคิดว่าถึงวันครบ ๑๐ ตันของทองคำแล้ว ดอลลาร์ต้องได้ ๑๐ ล้านไม่สงสัย

พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบทั่วกันนะ เวลานี้หลวงตาได้ขึ้นเวทีออกสนามขึ้นเวทีเป็นครั้งสุดท้ายแล้วเกี่ยวกับเรื่องทองคำของเรา คือทองคำของเราคราวนี้ยังงี้ต้องขอให้ได้ ๑๐ ตันหรือ ๑๐,๐๐๐ กิโล กว่าทองคำของเราจะได้ ๑๐ ตัน ดอลลาร์เวลานี้ก็ร่วมเข้า ๗ ล้านแล้ว ยังงี้ก็ต้องได้ ๑๐ ล้าน ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน และคราวนี้เป็นคราวสำคัญมากในเมืองไทยของเรา ที่จะยกชาติไทยของเราขึ้นลบล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่จะพาคคนไทยทั้งชาติจำนวน ๖๒ ล้านคนจมลงในทะเล เมื่อสามสี่ปีผ่านมานี้ เวลานี้ก็กำลังพากันรื้อฟื้นขึ้นมา รู้สึกว่าพอล้มตาอำปากได้บ้างแล้ว ไม่มีแต่คอยจะจมเหมือนแต่ก่อนนะ

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจึงขอให้ได้ทองคำ ลบล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่ผ่านมาเมื่อสามสี่ปีนี้ให้เป็นความสง่าราศีของชาติไทยเรา และความแน่นหนามั่นคงของชาติไทยเราทั่วหน้ากัน คือได้ทองคำ ๑๐ ตันแล้วเรียกว่าลบล้างได้ ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ส่วนดอลลาร์จะตามกันไปไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน อันนี้เราไม่พูด เราจะพูดเฉพาะทองคำว่ายังงี้ต้องให้ได้ ๑๐ ตันเพื่อลบล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่ผ่านมาเมื่อสามสี่ปีนี้ ให้เด่นชัดด้วย

ความศักดิ์ศรีตั้งงามแห่งชาติไทยของเรา ด้วยทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ลงใต้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันแล้ว หลวงตาจะออกหน้าสนามเลย

ใครจะมาต่อว่าดิฉันนิทาชี้หน้าตำท้ออะไร เราจะออกสนามต่อคนเดียวหมดเดี่ยวพอ พี่น้องทั้งหลายไม่ต้องให้อยู่ข้างหลัง เพราะเราเป็นผู้กำหนดเองทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน เมื่อได้มาแล้วยังถูกโจมตีอีกจึงปิดพี่น้องทั้งหลายคืนข้างหลัง เราจะเป็นผู้ต่อสู้ฟาดมันเลย ยืนจังก้าอยู่หน้าเลย มีสองหมัดเท่านั้น ไม่ต้องเอาหมัด เพราะเหตุไรถึงไม่ต้องเอาหมัด หมัดหมาของเราอยู่ที่ในวัดนี้ถึง ๑๒ ตัว ตัวหนึ่งหมัดมันเท่าไรเต็มหลังมัน เราจะคว่ำเอาหมัดหมาช่วย ฟาดมันหงายหมาไปเลย หงายหมาแบบไม่เป็นท่าด้วยนะ

เราเป็นคนประกาศเอง ได้อันนี้แล้วสง่างามมากทีเดียว ไม่มีข้อต้องติ เวลานี้เราจึงพยายามทุกคน ๆ ความรักชาติของเราเป็นสำคัญ เรามีลูกคนเดียวเรารักขนาดไหน พิจารณาซิ ใครไม่รักลูกมีหรือ ตั้งแต่หมามันยังรักลูกของมัน คนรักลูก แล้วคนไทยเป็นลูกชาติไทยจะว่าไง ไม่รักชาติจะไปรักอะไร พิจารณาซิ นี่เป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่าที่เรากล่าวมานี้แหละ เมื่อรักแล้วต้องพร้อมที่จะปกป้องรักษาทุกด้านทุกทาง และพร้อมที่จะเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน นี่สมชื่อสมนามว่าเราเป็นชาติไทย เรารักชาติไทย เราเสียสละหรือปกป้องเพื่อชาติไทยของเรา จึงเอาให้เต็มเหนี่ยว

เวลานี้ยังบกพร่องอยู่ ทองคำที่ต้องการเวลานี้ ๑๐ ตัน จึงขอให้ได้ ๑๐ ตัน ได้ ๑๐ ตันแล้วเราจะออกหน้าสนามเอง ปกป้องทั้งหมด ใครจะมาตำหนิติเตียนพี่น้องชาวไทยเราว่าอย่างไรก็ตามเกี่ยวกับทองคำ เราจะออกหน้าทันทีเพราะเราเป็นผู้ประกาศเอง และก็ได้มาตามคำประกาศนั้นแล้ว เราจะสู้คนเดียวเลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งอกตั้งใจ และประกอบกับในระยะ ๕ ปี ๕ ปีมานี้ หลวงตาได้ออกช่วยพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยนี้ วัตถุประสงค์คือสมบัติเงินทองข้าวของ อันนี้เป็นอันดับสองของจิตใจต่างหาก แต่วัตถุประสงค์เป็นส่วนหยาบจึงยกขึ้นพูดก่อน เพราะเมืองไทยจะจมทั้งประเทศเกี่ยวกับเรื่องวัตถุประสงค์เป็นอยู่ เราจึงต้องออกอันนี้ก่อน วัตถุประสงค์ช่วยชาติบ้านเมืองนับแต่ทองคำขึ้นมา

อันดับที่สำคัญด้วยกันซึ่งจะแทรกกันไปกับด้านวัตถุประสงค์ คือจิตใจของชาติไทยเราไม่ว่าวัตถุประสงค์ก็ตาม จิตใจเป็นของสำคัญ ถ้าจิตใจซึ่งเป็นเจ้าของของวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย เหลวไหลเสียอย่างเดียวก่อนนั้น สิ่งทั้งหลายเหลวไหลไปหมดนะ เพราะฉะนั้น จึงต้องปรับปรุงจิตใจของเราให้มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ แน่นหนาผาคั่งด้วยอรรถด้วยธรรม เป็นเครื่องปกครองสมบัติเงินทองข้าวของและชาติของเรา ตลอดตัวของเราแต่ละคน ๆ ให้มีความแคล้วคลาดปลอดภัยสง่างาม เมื่อย้ายไปที่ไหนคนมีศีลมี

ธรรมมีหลักมีกฎมีเกณฑ์นี้จะสว่างามนะ ไม่ผิดพลาด ไม่แสดงหุแสดงตาของใคร ๆ ก็ตามนะ ถ้าคนไม่มีศีลมีธรรมนี้ ไปที่ไหนมันขวางไปเลย ขวางไปหมด

เพราะฉะนั้นจึงต้องปรับปรุงจิตใจให้เข้าสู่ศีลสู่ธรรม ในระยะเดียวกันกับการช่วยชาติ จึงเป็นเรื่องสำคัญ อันนั้นเป็นเรื่องชาติ เรื่องศีลธรรมเป็นเรื่องศาสนา ขอให้มิโนจิตใจของประชาชนชาวพุทธเราทุกคน ขอให้ได้ ธรรมะที่สอนพี่น้องทั้งหลายหลวงตาได้ประกาศก้องมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ธรรมที่ออกมาแสดงนี้หลวงตาไม่มีความสะทกสะท้านหวั่นไหวว่าจะผิดไป เพราะเหตุไร การปฏิบัติหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร หลวงตารู้ประจักษ์ตัวเอง การปฏิบัติคือการบำเพ็ญเหตุที่จะให้ผลเกิดขึ้น เราบำเพ็ญมายังไง ๆ เราพอใจ ภูมิใจในการบำเพ็ญของเรา ประจักษ์ใจ ผลที่ได้มาก็เป็นที่พึงพอใจ

สรุปลงไปแล้วทั้งเหตุทั้งผลบวกกันแล้วเป็นที่พอใจทุกอย่าง ธรรมในหัวใจเราไม่เคยมีแง่ใดที่จะสงสัยตัวเอง ตั้งแต่วินิโยกเสขาคณะสืบลงไปจากหัวใจเท่านั้น เพราะกิเลสจะทำทุกแง่ทุกมุมก่อเรื่องก่อราว ยุแหย่ก่อกวนให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ กวนจิตใจตลอดเวลาคือกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วปัญหาทั้งหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไร เหลือแต่คำว่าพอ ไม่มีอะไรเข้าไปขัดไปแย้งได้เลยคำว่าพอ นี้หลวงตาได้ทรงธรรมประเภทคำว่าพอมานานเป็นเวลา ๕๐ กว่าปีมาแล้ว นี่ประกาศสอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความมองจากลำหญาชาญชัยจากหัวใจ ที่บำเพ็ญมาก็ประจักษ์ใจเรา แล้วผลที่ได้ก็ประจักษ์ใจเรา ทั้งสองอย่างนี้เป็นที่ภูมิใจถึงขั้นเมืองพอ

เราได้มาสั่งสอนท่านทั้งหลายจึงไม่สงสัยในอรรถในธรรม ที่มาสั่งสอนนี้ไม่ว่าธรรมชั้นใดภูมิใจจะผิดไปไม่มี เป็นที่แน่ใจทุกด้านทุกทาง ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปประพฤติปฏิบัติ **เรื่องการขัดข้องทางด้านศีลด้านธรรมเวลาเราจะบำเพ็ญความดีนี่คือเรื่องของกิเลส ขำศึกของธรรม ต้องขัดข้องด้วยกันทุกหัวใจ ให้จำเอาไว้นะข้อนี้ เราคิดจะสร้างคุณงามความดีเพื่อผลประโยชน์แก่ตนและส่วนรวมนี่ กิเลสมันจะมากิดมาขวางไว้ทันทีเลย ไม่สะดวกอันนั้นไม่สะดวกอันนี้ เหตุการณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นทันทีในขณะที่เราคิดสร้างความคิดต่อตัวเองหรือส่วนรวม นี่คือกิเลส นี่คือขำศึกของเรา ขำศึกของส่วนรวม หรือขำศึกธรรม**

ขำศึกของธรรมไม่มีอะไรมีกิเลสเท่านั้น กิเลสมีในหัวใจเราจึงเป็นขำศึกของธรรมในใจเราด้วย เมื่อเป็นอย่างนั้นจึงต้องพึดต้องเหวี่ยงต่อสู้กัน มันไม่ยอมให้เราทำ เพราะไม่ยอมทำคือขำศึกขวางหน้าแล้ว ขำศึกก็คือขำศึกศัตรูที่จะให้เราล้มจมมันขวางหน้าเราเราปิดทันที เรียกว่าต่อสู้กัน เราจะไปสร้างความคิด มันขัดมันข้องไม่ยอมให้ไป ไป จะทำอะไรถ้าเป็นความคิดมันขัดข้อง เราทำ ๆ นี้ชื่อว่ารบกับขำศึกศัตรู

คือมหากภัยต่อหัวใจของเราและส่วนรวมนั่นแหละ ให้พากันจำไว้นะ อย่าถือเรื่องความขัดข้องอย่างนั้นอย่างนี้ โดยอุบายของกิเลสมาหลอกลวงเราที่จะสร้างความดีนี้เป็นประมาณไม่ได้นะ ต้องถือธรรมเป็นประมาณ เอาธรรมเป็นประมาณ

ธรรมชื่ออภังคิณ นั่นแหละแน่วแน่ต่อความสะตวงรีนเริงบันเทิง จนกระทั่งความพันทุกข์ไปจากคำว่าธรรมอย่างเดียว กิเลสแม้ร้อยก็ตามเป็นเลี่ยนเป็นหนามใหญ่โตกว่านั้นก็กดขวางหมด เอาชาติไทยของเราให้จมทั้งประเทศก็ได้ และเอาเราให้จมลงในนรกก็ได้ อำนาจของกิเลส ธรรมนี้ร้อยพันขึ้นได้ทั้งชาติไทยของเรา ทั้งจิตใจขึ้นสู่มรรคผลนิพพานได้ คำว่าเอาธรรมมารื้อฟื้นเป็นยังงี้ ๑ รักชาติ ๒ รักษาป้องกันชาติให้ดีด้วยสติปัญญาอย่างรอบคอบ ๓ เป็นนักเสียสละ ๔ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน เราเป็นคนไทยเท่ากับอวัยวะเดียวกัน ใครจะอยู่ภาคไหน ๆ ก็ตาม เหมือนแขนขาของเรา มันไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน หัวอยู่อย่างหนึ่ง ร่างกายอยู่อย่างหนึ่ง แขนซ้ายแขนขวาอย่างหนึ่ง เท้าซ้ายเท้าขวาอย่างหนึ่ง รวมแล้วก็อยู่ในร่างกายอันเดียวกัน

อันนี้ก็เหมือนกัน ชาติไทยเราเป็นจุดศูนย์กลาง แล้วภาคนั้นภาคนั้นคืออวัยวะของไทย ไม่ว่าจะภาคไหน ๆ เป็นอวัยวะของไทยเราเช่นเดียวกับอวัยวะของร่างกาย คือเป็นสมบัติของร่างกาย นี้เรารักสุดส่วนเสมอกันหมด ร่างกายของเราตรงไหนที่ความรักของเราบกพร่องไปไม่มีนะ นับแต่นี้เท่าขึ้นมาหาศีรษะของเรา อวัยวะส่วนใดมีความรักผิดชอบ มีน้ำหนักความรักเสมอกันหมด ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน

อันนี้ชาติไทยของเราเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ในภาคใดมุมใดก็ตาม นี่คือชาติไทยซึ่งเป็นอวัยวะของชาติ เราต้องมีความรักความสงวน มีความกลมกลืนสามัคคี ประหนึ่งว่าเป็นอวัยวะเดียวกัน แล้วชาติไทยของเราก็จะมีความแน่นหนามั่นคง ถ้ามีความสมัครสมาน มีความรักชาติของตัวเองถือเป็นอวัยวะเดียวกัน แล้วจะสมานเข้ามาเป็นความแน่นหนามั่นคง ถ้าไปแยกอย่างนั้นแยกอย่างนี้ ไปตำหนิแขนซ้ายไปตำหนิแขนขวา ไปตำหนิขาซ้ายไปตำหนิขาขวา ตำหนิหัวแล้ว พวกนี้หัวขาด แขนก็ขาด ขาข้างซ้ายข้างขวาก็ขาด ยิ่งเหลือแต่ท่อนกลางคือร่างกายเกิดประโยชน์อะไร พิจารณาซิ เมื่อตัดอวัยวะซึ่งเป็นเครื่องประดับประกอบกันให้สมบูรณ์พูนผลออกหมดแล้ว ยังเหลือแต่อวัยวะซึ่งเป็นเหมือนกับท่อนพิน ท่อนพินไม่ได้เป็นที่น่ารังเกียจนะ แต่คนยังเหลือแต่ท่อน ถูกตัดอวัยวะออกหมด ยิ่งเหลือแต่ร่างกายท่อนเดียวหน้าดูไหม พิจารณาซิ

นี่ชาติไทยก็เหมือนกัน ตัดภาคนั้นออก ตัดภาคนี้ออก ซึ่งเป็นอวัยวะของร่างกายคือชาติไทยอันเดียวกัน เมื่อตัดออกไปแล้วตัดภาคนั้นตัดภาคนี้ออก ให้ยังเหลือแต่ร่างกายของเราจุดเดียวคือชาติไทย หรือจะว่าภาค เอ้า ให้เหลือแต่ภาคกลาง แล้วภาคกลางก็เหลือแต่อวัยวะเกิดประโยชน์อะไร กลางก็กลางแห่งความทุกข์ทั้งนั้น ไม่ได้กลาง

แห่งความสุขนะ เราแยกให้เห็นอย่างนี้นะ เพราะฉะนั้นรวมแล้วจึงเรียกว่าชาติไทย ทุกภาค ๆ รวมเข้ามาจุดศูนย์กลางคือร่างกายของเรา

เมื่อต่างคนต่างสงวนรักษา ต่างคนต่างถือเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน มีความรัก ความเมตตาสงสาร ความเฉลี่ยเผื่อแผ่ต่อกันแล้ว ที่ไหนสบายหมด นี่ก็ความสมานนะ ใจความไปแยกนั้นแยกนี้ คือตัดแข่งตัดขานะ ใช้ไม่ได้นะ จะฉิบหายได้ การประสานอะไรบกพร่องให้รับซ่อมแซม ๆ อันไหนไม่มีให้หามา อันใดที่จะมาทำลายส่วนรวมตัดออก ๆ นั้นชื่อว่าเป็นผู้รักษาชาติ ถ้าต่างคนต่างรักษาชาติเมืองไทยเราจะขึ้น นี่ก็อด้านวัตถุที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ความประสานสามัคคีซึ่งกันและกันคือด้านจิตใจ ด้านจิตใจคืออวัยวะทั้งหมด ชาติไทยทั้งชาตินี้เป็นอวัยวะอันเดียวกันคือชาติไทย แล้วต่างคนต่างรักสงวนด้วยกันมีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน อย่าดูถูกเหยียดหยามกัน เราเกิดมาทุกคนมีแต่เกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก เกิดมานี้ก็พระพุทธเจ้าสอนไว้ตามหลักของกรรม ใครอยากเกิดตามความต้องการทุกคนแต่ทำไมไม่ได้ เพราะกรรมของตัวเองที่สร้างมาไม่อำนวย ถ้ากรรมของตัวเองสร้างมาอำนวยแล้ว ไปเกิดที่ไหนก็เกิดได้ดี ๆ เพราะเราทำแต่ของดีเอาไว้ ถ้าทำของชั่วไว้อยากได้ดีเท่าไรก็ได้ไม่นั้นแหละ มีแต่ของชั่ว ๆ เพราะกรรมของตัวเองขัดขวางตัวเอง กรรมชั่วของตัวเองนั้นแหละขัดขวางตัวเอง กรรมดีส่งเสริมตัวเอง นี้เรียกว่าภาคศีลธรรม ที่ได้นำเสนอพี่น้องทั้งหลายให้มีจิตใจใฝ่บรรลไฝ่ธรรม

การทำบุญให้ทาน อันนี้เป็นพื้นฐานแห่งชาวพุทธของเรามาดั้งเดิม ไม่ว่าภาคไหนเรื่องทานนี้เป็นพื้นฐาน ไปที่ไหนไม่อดอยากแหวะชาติไทยของเรา เป็นพื้นฐานแห่งชาวพุทธเรา แล้วศีลก็ควรจะให้ให้มีรักษา ถ้ารักษาศีลก็รักษาเรา รักษาชาติไทยของเรา รักษาหัวใจซึ่งกันและกันนั้นแหละ ศีลนี้เกี่ยวกับหัวใจคนทั้งโลกเหมือนกันจะว่าไง ผิดศีลข้อหนึ่งก็ผิดคนทั้งโลกได้เหมือนกัน ฝากันนี้ฝากันนี้กระเทือนไปทั่วโลกจะว่าไง ฉกฉกขโมยใครจะยอมให้ฉกฉก มีความรักสงวนของตัวเองมากขนาดไหน สมบัติแต่ละชิ้น ๆ มีค่าอยู่ที่จิตใจนะ ทียกกันให้ด้วยความพอใจ ยกเงินให้เป็นล้าน ๆ ก็เป็นความดีใจทั้งผู้ให้ทั้งผู้รับ แต่ถ้ามาปล้นมาจับมาบีบบังคับเอาหนี้ เข็มเล่มเดียวก็ฝากันได้ นะ มันรุนแรงอยู่ที่จิตใจ ใจเป็นของสำคัญ ให้จำอันนี้ให้ดี ให้พากันรักษาให้ดีศีล

แล้วการภาวนา นี่ก็เป็นกาลเวลาที่เหมาะสมแล้วที่พี่น้องชาวพุทธเรา จะมีเวลาเวลาตัดแปลงแก้ไข หรือมีกฎกติกาบังคับตัวเองให้ได้ความสัตย์ความจริง คือศีลธรรมเข้าสู่ใจ เช่นจะเริ่มเข้าพรรษาวันพรุ่งนี้ วันนี้เป็นวันรวม วันพรุ่งนี้เป็นฤดูฝน วันนี้ยังเป็นฤดูร้อนอยู่ พรรษาแปลว่า ฤดูฝน พอวันพรุ่งนี้ก็เข้าพรรษาแหละ ใครจะตั้งสัจ

อธิษฐานอะไรเพื่อเป็นสารคุณแก่ตน ตั้งสัจอธิษฐานคือสร้างป้อมป้องกันกิเลสทำลาย มันจะมาทำลายในแง่ต่าง ๆ ทำให้เหลวไหล ๆ ไปหมด ทำให้เราให้เหลวไหล เพราะ ฉะนั้นเราจึงต้องเอาศีลธรรมเอาความสัตย์ความจริงไปตั้งเป็นกำแพงกันเอาไว้

เอา ในพรรษานี้เราจะทำอะไรให้ตั้งจิตไว้กับตัวเอง การให้ทานวันหนึ่งเราจะไม่ให้ขาด ตั้งไว้ ไม่ให้ขาดคือยังงี้ พระท่านไปนิมิตบาทเราให้ทานทัฬหีหนึ่งก็ดี ข้าวปั้นหนึ่งก็ดี นี่เป็นสัจอธิษฐานแล้ว เป็นทานบารมีด้วย เป็นสัจจบารมีด้วย เราจะไม่ขาดตลอดพรรษา หรือจะให้ทานประเภทใดก็ตาม วันหนึ่งจะไม่ให้ขาดการให้ทาน นี้เรียกว่าเป็นความสัตย์ความจริงของเรา ทั้งทานบารมี ทั้งสัจจบารมีของเรา ได้ประจำ ๆ นี้คือเราสร้างความดีกันเรื่องธรรมจะให้ขาดให้วันไป วันนี้ได้ทำ วันนั้นไม่ได้ทำ นี้กิเลสเข้ามาเอาแล้วนะ หาเรื่องว่าวันนี้ยุ่งวันนั้นยุ่ง แล้วได้ขาดวรรคขาดตอนในการทำบุญให้ทานประจำวันไปเสีย นี้เรียกว่ากิเลสเข้ามาตัดตอนแล้ว ตัดกิเลสประเภทนั้นออก ตายก็ตายเถอะว่างั้นเลย ให้จำเอานะ

แล้วผู้ที่เป็นนักคอสุราก็เหมือนกัน ให้ตัดให้ขาด ตั้งแต่เกิดมาพ่อแม่ไม่เอาสุรามากรอกปากใครแหละ ลูกใครรักทุกคน แม่ไม่เคยเอาสุราซึ่งเป็นของเลวร้ายมารอกปากลูกเต้าของตนนะ แล้วโตขึ้นมาหันหาเหล้ามาสะแตกอวดพ่ออวดแม่ของมัน พวกเทวทัตฆ่าพ่อฆ่าแม่ดูถูกเหยียดหยามพ่อแม่ด้วยการสะแตกสุราลงไป เข้าใจไหม สุราเป็นของต่ำช้าว่าสะแตกมันเข้ากันได้ เข้าใจหรือเปล่า ไม่ได้พูดหยาบโลน สุรามันหยาบโลนกว่าสะแตก สะแตกก็บอกอัยยัดท่าสุราก็บอกอย่างนั้นต่างหาก มันต้องแปลหลายศัพท์หลายแสงซิ สุรามันหลายเล่ห์หลายเหลี่ยม เวลากินลงไป

๑. เสียทรัพย์

๒. ก่อการทะเลาะวิวาท

๓. เกิดโรค

๔. ต้องติเตียน

๕. ไม่รู้จักอาย

มันเป็นตั้งหลายประเภท อันนี้สะแตกคำเดียวเสียไปไหน เข้าใจไหม สุรามันเสียหลายด้านหลายทาง ให้งัด เอ้า มันจะตายก็ให้ตาย บอกอย่างนั้นเลย ถ้ามันจำเป็นจริง ๆ มันจะตายจริง ๆ แถ่นี้ไม่ไกลกันนัก ให้มาเอาหลวงตาบัวไป กุสลา ให้ คนนี้เข้าหายใจปลางาบ ๆ อยู่ เขาไม่ได้สะแตกสุราเขากำลังจะตาย หลวงตาจะไปเป่าฟูดเดียว สุราตกห้าทวีป เข้าใจไหม เอาไอ้ขึ้นมาเป็นคนดีคนดี ไม่กินสุรามีคุณค่ามาก ต้องเอาอย่างนั้นซิ ต้องเด็ดไม่เด็ดไม่ได้ ความชั่วอย่าเข้าใจว่ามันอ่อน มันไม่เคยอ่อนนะ ความชั่ว มันฝังอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกเฉพาะอย่างยิ่งของชาวพุทธเรา มันฝังอยู่อย่าง

ลึกลับ ๆ มันคอยจะตีอยู่ตลอดเวลา เราไม่มีอะไรที่จะต้านทานมันได้ หรือเอาชนะกับมันได้ นอกจากธรรม ถ้าธรรมแล้วตั้งสัจจะลงไปปั๊งแล้ว เอ้า ขาดก็ขาด ยังไงกิเลสต้องหายเลย

ให้พากันเข้าใจนะ ถ้าไม่ใช่ธรรมเข้าไปช่วยไม่ได้นะ จะคอยตามโอกาสอำนวย ๆ โอกาสจะเป็นของกิเลสทั้งหมดไม่ได้เป็นของเรา วันนั้นไม่มีเวลาวัดนี้ไม่มีเวลา จะทำอะไรไม่มีเวลา บทเวลาตายกิเลสมันไม่เห็นบอก บทตายมันมีเวลาด้วยกันใช้ไหม อยู่ที่ไหนมันก็ตายได้ กิเลสไม่เห็นบอก บทเวลาจะสร้างความดีก่อนตาย กิเลสว่าไม่มีเวลา ๆ เห็นไหม เราต้องตัดกิเลสเข้าไปซิ เวลาตายมันไม่เห็นบอกล่ะ ก็ว่างั้นซิ มันตายได้ด้วยกัน ตอนนี้เราจะสร้างความดีก่อนตาย มันเสียหายไปไหน มาขวางทำไม ฟาดปากมันปี่วะเลยพร้อม เข้าใจไหม ต้องอย่างนั้น ต้องมีเด็ดนะพี่น้องทั้งหลายต้องเด็ด กิเลสมันเด็ด มันเหมือนสายยางนะกิเลส ดึงอย่างนี้มันดึงตลอดเวลา พอหลุดมือปั๊บติดผิ๊งเข้าเลย

นี่ละอำนาจของกิเลสไม่ได้อ่อนตัวนะ ธรรมเราเวลาอบรมที่แรกอ่อนปวกเปียก ๆ นะ แต่ยังไงก็ตามไม่พ่นที่เราจะฝึกฝนอบรมให้หนาแน่นขึ้นไป หนาแน่นได้ ๆ อย่างที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง หลวงตาบัวเอาตัวเองออกยืนเลย ๆ เพราะเป็นสนามรบทั้งกิเลสทั้งธรรม ทั้งเหตุทั้งผลอยู่ในนี้หมดแล้ว มาสอนพี่น้องทั้งหลายจึงเอาออกตั้งแต่ความสัตย์ความจริงที่ตนปฏิบัติมายังไง นี่เวลาอ่อน ๆ ปวกเปียก ก็ยังบอกแล้ว ขึ้นบนภูเขา นั่งน้ำตาร่วงลงมาตั้งแต่ภูเขา จะไปสู่กิเลสสู่มันไม่ได้ มันพืดที่เดียวเท่านั้นหายหมา ๆ มาไม่รู้กี่ครั้งนะ แล้วขึ้นไปสู้อะไรไม่ถอย ๆ ต่อไปที่นี่มันก็เอนมันก็ล้ม ล้มเราก็ได้ทำมันล้มเพราะเหตุใด นี่เราจับเอาไว้นะหลักวิชา เราต่อมันยังงัยกิเลสมันถึงล้ม ต่อด้วยวิธีนั้น ๆ กิเลสล้ม จำวิธีนี้ไว้ส่งเสริมวิธีที่ต่อยกกิเลสล้ม ให้หนักเข้าให้กิเลสหายหมาเลย

ครั้งต่อไป ๆ มันก็ได้เรื่อย ๆ นี่เราขอสรุปเอาเลย จนกระทั่งถึงสติปัญญา เกรียงไกร เกรียงไกรคือยังงัย กิเลสมันจะแข็งขนาดไหนก็ตาม ธรรมยิ่งแข็งเหนือกิเลสไปตลอด ๆ เป็นธรรมอัทธโนมัตติ แก้กิเลสโดยอัทธโนมัตติ แก่ไปตลอด ๆ ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน เว้นแต่หลับเท่านั้น ตื่นขึ้นมาพืดกันแล้วระหว่างกิเลสกับธรรมเป็นเอง ไม่ต้องมีการบังคับ แต่ก่อนอุทไธแทบเป็นแทบตาย...ฆ่ากิเลส ครั้นเวลาสั่งสมกำลังวังชาทางด้านทางอรรถธรรมขึ้นมาแล้ว ก็กลายเป็นสติปัญญาอัทธโนมัตติ เป็นความพากเพียรแก้กิเลส โดยอัทธโนมัตติเป็นลำดับลำดับมา จนเชื่อมโยงเข้าไปถึงมหาสติมหาปัญญา จากสติปัญญาอัทธโนมัตติ

นี่ก็พูดถอดออกมาจากหัวใจมาพูดให้ฟังนี่นะ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยรู้เคยเห็น เกิดมากับพ่อกับแม่ พ่อแม่เราก็ไม่เป็น แต่เราออกปฏิบัติธรรม ออกไปบวชปฏิบัติธรรม

อย่างนี้ แล้วก็รู้ขึ้นมา เห็นขึ้นมา เมื่อมันรู้ขึ้นมาแล้วมันก็ประจักษ์ใจ ๆ จนกระทั่งความเพียรเป็นเอง เอ้า ทีนี้ก็เลยผ่านไม่ได้เลยนะ ถึงขั้นนั้นแล้วก็เลยผ่านไม่ได้ ขาดสะบั้น เป็นอัตโนมัตตินะ ธรรมจะพาขาดขาดสะบั้นเป็นอัตโนมัตติ เหมือนกิเลสเอาความพากเพียรของเราขาดสะบั้นไปเหมือนกัน เป็นอัตโนมัตติของมัน อันนี้พอได้ทีแล้วก็ไต่กันอย่างนั้น เอาจนกระทั่งกิเลสขาด ๆ ไม่มีอะไรเหลือเลย เพราะอำนาจแห่งความพากเพียร

เมื่อเป็นอัตโนมัตติแล้วคำว่าความเพียรไม่มี นอกจากว่าความเพียรกล้าเพื่อความพ้นทุกข์ ที่จะให้เพียรในเวลาปฏิบัติไม่มี มีแต่รั้งเอาไว้ ๆ เพราะมันรุนแรงกับกิเลส ฆ่ากิเลส ความรุนแรงความผาดโผนโจนทะยาน ไม่มีอันใดที่จะเกินธรรมะประเภทอัตโนมัตตินี้ไปได้ เวลารุนแรง รุนแรงมาก เพราะฉะนั้นกิเลสจึงขาดสะบั้น ๆ จนกระทั่งกิเลสไม่มีอะไรเหลือ ขาดสะบั้นลงไปตาม ๆ กันหมด ทีนี้โล่งสว่างจ้าไปหมด เป็นยังไง ธรรมเป็นของอับเฉาเธอ

เวลานี้ธรรมอยู่ได้กันส่วนกันถานนะ กิเลสเป็นส่วนเป็นถาน แล้วมันเอาทองคำทั้งแท่งไปมุดไว้ใต้ดิน ชีรดธรรม เรื่องศีลเรื่องธรรมอยู่ในหัวใจของเรา กิเลสก็ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง มันชีรดอยู่ที่หัวใจของเรา ธรรมของเราเลยเป็นมูตรเป็นคูไปหมด กิเลสอยู่เหนือมูตรเหนือคูเหยียบย่ำทำลาย เอ้า ฟันขึ้นให้ตื่นนะ ถ้าท่านทั้งหลายอยากเห็นความสุขความเจริญในหัวใจนี้แหละ อย่าไปถามนะ ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ไฟแดด ดิน ลม กว้างแสนกว้าง ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ แลวนั้นไม่มี มีแต่ในหัวใจ ครั้นว่าสุขมากสุขมาก ทุกข์มากทุกข์น้อยจะมีอยู่ที่หัวใจ เวลาเราดิ้นตามกิเลส ทุกข์มากทุกข์น้อยจะขึ้นที่หัวใจ เป็นมหาทุกข์ก็เกิดที่หัวใจ ทีนี้เราสั่งสมคุณงามความดีเข้าไปโดยลำดับ สุขมาก สุขน้อยจะสุขที่หัวใจ จนเป็นบรมสุข สุขที่หัวใจของเรา

ให้พากันบึกบึนซิ เราเป็นผู้รับผิดชอบ เราตักน้ำนี้ใครจะไปช่วยเรา เราต้องพิศตัวช่วยเราเต็มกำลังความสามารถ ผู้อื่นช่วยไม่ได้แล้ว เราต้องเอาเต็มเหนี่ยว หรือผู้อื่นจะมาช่วยก็เป็นส่วนเกินไปเสีย เราต้องช่วยเราเต็มเหนี่ยว สำหรับคนตักน้ำเป็นอย่างนั้น อันนี้เราตักน้ำกองทุกข์กองภัยทั้งหลาย โสมกันดารทั้งหลายอยู่ในนี้แหละ ให้พิศให้ช่วยตัวเองนะ เวลาตายแล้วมันหมดนะ หมดทำ คนดีก็ตามคนชั่วก็ตาม ตายแล้วหมด ในชีวิตนี้นะ แต่ผลที่ได้ทั้งดีทั้งชั่ว ติดกับหัวใจไม่หมดนะ มันจะพาไปเกิดอีกนะ ถ้าความชั่วก็พาไปเกิดทางชั่ว จะได้รับความทุกข์ความทรมาน ถ้าทางดีก็ตั้งขึ้นทางดี

ใจไม่ตาย บุญบาปติดอยู่ที่หัวใจ ไม่ติดอยู่ที่สังขารร่างกาย สังขารร่างกายนรกก็ไม่ไป สวรรค์ก็ไม่ไป บาปก็ไม่มีบุญก็ไม่มี สังขารร่างกาย มีอยู่ที่ใจอย่างเดียวทั้งบุญทั้งบาป ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ ให้มีความสัตย์ความจริง การปฏิบัติศีลธรรมต่อตัวเอง

อย่าอยู่เรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ เหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของ เจ้าของของสัตว์คืออะไร พวกเราคือ สัตว์ เจ้าของคือศาสดาองค์เอก พุทธศาสนาเป็นเจ้าของ ให้ฟังเสียงเจ้าของบ้างนะ พระ พุทธเจ้าไม่ได้มาหวังแบ่งสันปันส่วนเอาอะไรจากเรานะ พวกเราเป็นผู้ได้รับความทุกข์ ความลำบาก ช่วยตัวเองไม่ได้ก็ต้องอาศัยพระพุทธรเจ้ามาจุดมาลากโดยการแนะนำสั่ง สอน ให้ปฏิบัติตามที่ท่านถ้าอยากพ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับลำดับ ถ้าฟังกิเลสจมน้อยนะ ให้พากันจำให้ตื้นะวันนี้ ไม่มีอะไรนะวันนี้ พุดไปพุดมามันก็เลยไปใหญ่

เรื่องการเข้าพรรษาทุกคนขอให้จำ ให้มีความสัตย์ความจริง มีกฎเกณฑ์ อย่า เหลาะแหละนะ ใช้ไม่ได้ ความเหลาะแหละทำคนให้เสียมากต่อมาก ไม่มีหลักมี เกณฑ์ การเป็นอยู่ปุวยครอบครวัเหี้ยเรือนหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ คนไม่มีหลักมี เกณฑ์ ถ้ามีศีลธรรมเข้าที่ไหนดีหมดนะ คำว่าศีลธรรมคือความตายใจ ความเชื่อตัวเอง ได้ เราเชื่อเราได้ คนอื่นก็เชื่อเราได้ ต่างคนต่างมีศีลธรรม ต่างคนต่างเชื่อกันแล้ว สงบ เย็นไปหมด จำเอานะ เอาละที่นี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต ได้ที่ www.Luangta.com